

CAO News 12

Horolezecký časopis severočeského regionu č.065

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 6, číslo 065

-- Since 1999 --

Prosinec 2004

O LEZENÍ A
VĚCECH KOLEM...

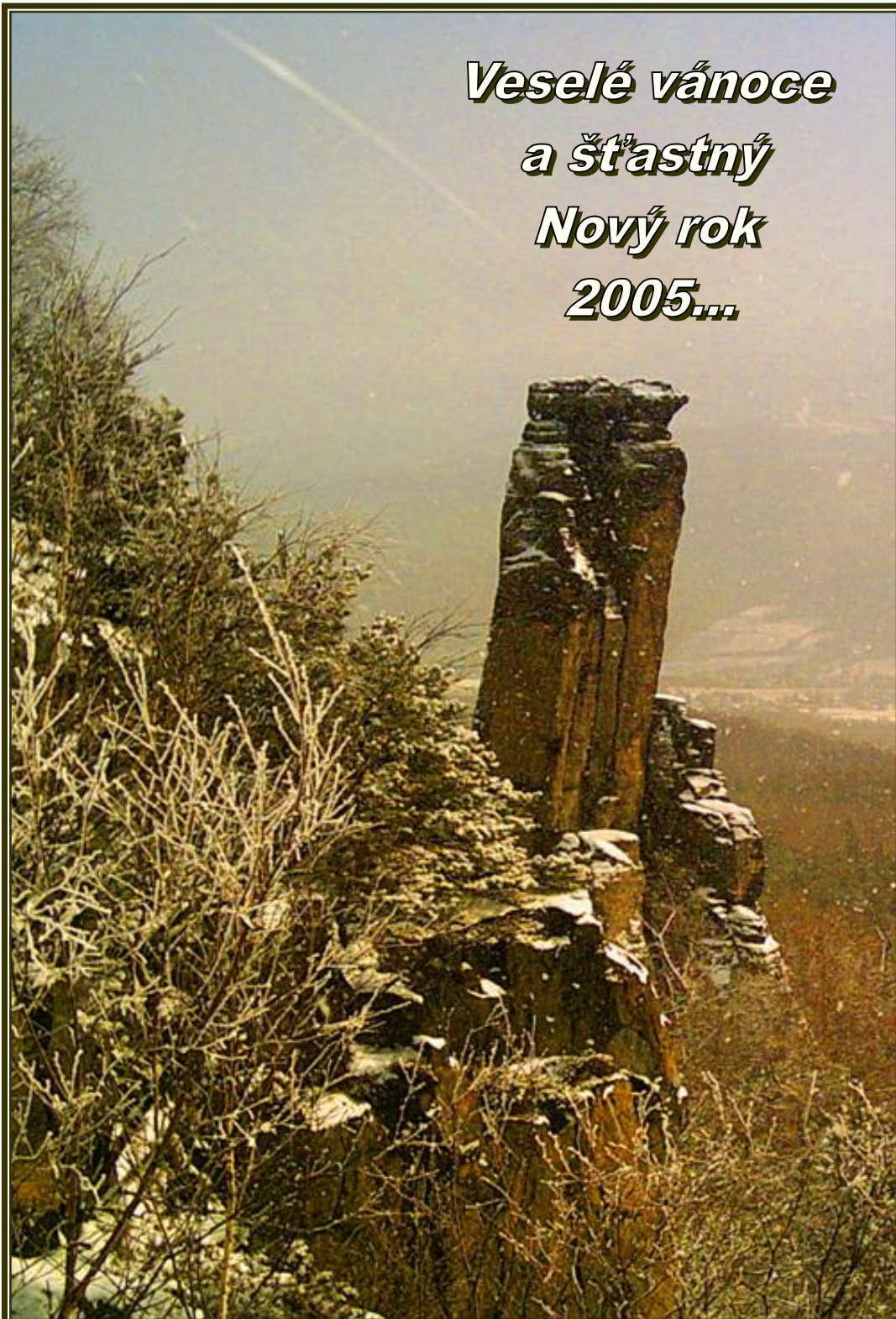
JEFF LOWE

„Lezení představuje dobrý oddech od každodenních zmatků. Když se na lezení plně soustředíte, nemůžete myslet na peníze a na auta a na domy a na manželky a na přátele. Tyto věci mohou zapadnout na své správné místo. A když se k nim potom vrátíte, máte lepší pohled na jejich relativní důležitost...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Finsteraarhorn nadvakrát..
- ✓ Přelánění Macochy
- ✓ MONAKO a tak dále..
- ✓ Vysoký kámen
- ✓ Otesánek opět čistý
- ✓ Žežická majle
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

*Veselé vánoce
a šťastný
Nový rok
2005...*

Doga, Tisá © 2004 Jaroslav Cach

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Listopadová schůzka se konala v restauraci **CORSO** v Děčíně Starém městě. Další přírůstek do naší solidní kolekce schůzovních osvěžoven poté, co byla BARABŮZNA uzavřena..

Sešlo se nás docela hodně, přestože na každého už číhal pokladník, který vybíral příspěvky na ČHS pro rok 2005..

Program listopadové schůzky:

- **Redakční rada CAO News.**
- **Členské příspěvky na ČHS pro rok 2005.** Petr Jícha zahájil kasírování 320,- Kč za dospělou osobu..
- **Běh Labákem.** Pozvánky na tradiční akci.
- **Alpiniáda – Drymixtooling.** Dolaďování družstev, osazení vozidel, taktika, materiál, průvodce..
- **Poslední slanění.** Upřesnění srazu lezení chtivých, stanovení cen guláše a piva, doprava atd.
- **Hřeben K.H.**
- **RVK – republiková vrcholová komise.** Informace o konání celorepublikové VK v Čertoryjích.
- **Noví členové a přestupy z jiných oddílů:** Novou členkou CAO Děčín se stala **Zdenka Myšíková** z Benešova n. P. Vítejte mezi námi!
- **Ostatní.** Novinky z Tašova a Rájce, poděkování **Jardovi Uhrovi** a **Honzovi Švihnosovi** za přípravu dříví na PS, návrhy na novou schůzovní místnost (Kocanda alias Hovadinec vs TANJA), fotky z lezení, nové cesty, plány na zimní lezení atd...

Závěr roku patří k jeho nejnabitějším částem, co se různých akcí týče. Ani v listopadu neměl nikdo šanci být všude. I tak jsme toho stihli hodně – Tradiční běh Labákem, RVK v Čertoryjích v Českém ráji, vyhrát v obou kategoriích Drymixtooling v Černolicích, přežít Poslední slanění, vykonat různé individuální návštěvy několika vzdálenějších oblastí, dohánět kilometry na kolech nebo kompletovat sbírky vrcholů.. O větších akcích se dočtete dále v listě.

★ Nová členka CAO Děčín ★

Zdenka Myšíková

Krásné dny plné lezecké pohody a zážitků!!

Horám zdar!

Foto © 2004 David Dáda Nehasil

Finsteraarhorn nadvakrát..

Ilegální buňka Smutzige Kind v Bernských Alpách

Jaroslav Jeremy Dunovský
CAO Děčín

Finsteraarhorn I.

Swiss Road Movie 2003

K reportáži z letošní zteče švýcarského Finsteraarhornu jako úvod nemůžu nepřidat dílem pikantní zážitky z předchozího, rok starého útoku na tento nádherný kopec.

Je to asi rok zpět, koncem srpna 2003, co se ilegální skupina "Smutzige Kind" odvážným výpadem v Tomově útočném vozíku (VW Carrawelle Hummer) vrhla do švýcarských Bernských Alp. Cílem byl Finsteraarhorn, 4.274 m, v širokém okolí nejvyšší meta. Výpravy se zúčastnila většina A-týmu, v čele s Tomem Mulénem. Jmenovitě tedy: Tom Melen, Petr Zippich Štěpán, Dave Šedivý a Jeremy Dunovský.

Cesta ke kopci tehdy proběhla (pokud si vzpomínám) na obvyklé poměry podezřele hladce, takže jsme zvesela zaparkovali v sedle Grimselpass, odkud byl naplánovaný start výstupu. Díky mému delšímu přebalování kletru u auta a nadřzenosti náčelníka Petra Štěpána vrhnout se do náruče hor, vyrážejí Petr s Davem napřed do stopy - s tím, "že je dostihneme cestou". Dobalují a s Tomem začínáme čenichat stopu, leč bez mapy, kterou má u sebe Petr, asi půl kilometru od auta zdvořile oslovujeme skupinku holandských důchodců, kteří nemají lano ani mačky na kletrech, ale zato solidní mapu a triedr. Zjišťujeme tak vzápětí, že se dá ještě část cesty projet autem a tak volíme rychlý ústup a vychytrale objíždíme 4 km kolem skalního hřbetu až k přehradě nádrže Oberaarsee, kam se kluci hrnou přes kopec. Ztrátu jsme zkrátili tak, že nečekáme a vyrážíme napřed pro změnu my. Pár kilometrů stezkou kolem jezera a pak nad morénou po ledovci vzhůru. Za 4 h solidní vynášky mezi trhlinami s úlevou nalézáme chatu ve skalní stěně nad sedlem Oberaarjoch (3.200). Rozkládáme v sedle na ledu spaní, vaříme a pak po žebříku šplháme do chaty, kde odevzdáváme každý 10 franků za dva plechovkáče, studujeme mapy na zdech jídelny a taháme rozumy z nudící se obsluhy chaty. Kluci nepřicházejí a tak v sedle na ledovci lezeme do spacáků. Nádherná noc se stříbrnou oblohou s kobercem hvězd jako z arabské pohádky se asi za hodinu po setmění mění v noční mýru, když v okolních lámavých stěnách začala zamrzat voda z tajících ledových polí a kolem se začaly sypat multikáry šutrů s pěkným zvukovým efektem odrazu mezi blízkými stěnami. Díky očekávání nočních závodů ve spacích pytlech jsme nepospali moc dobře.

Finsteraarhorn II.

Šmutzige Kind: Švýcarský deník 2004/2003

Ráno s radostí konstatuji, že stále žijem a začínáme balit na další postup. Bez mapy přecházíme ledovec a stoupáme do dalšího sedla (Gemslicke). Odkud kloužeme dolů na druhou stranu horského hřbetu Finsteraarhornu prudkým žlabem se sutí, blátem a nepříjemným vodním ledem. Odhadujeme bez mapy směr dál k chatám Finsteraarhornhütten, které jsou na trase výstupu. Postupujeme klikatým traverzem suťovisky a pak ledovcem, ale náš postup úplně zastavují neprůchodné soustavy trhlin a nedostatečná orientace. Po krátké poradě a krátké nepublikovatelné sebekritice otáčíme a vracíme se zpátky.

S kluky se potkáváme nahoře v sedle Gemschlicke a po společné poradě ustupujeme zpět na Oberaarjoch, kde se ubytováváme s Tomem na střeše chaty, která v sobotu praská ve švech. Po bezstarostném bivaku volíme druhý den náhradní cíl a stoupáme nalehko na Oberaarhorn (cca 3.700 m). Tam se před námi valí procesí Švýcarů, které během výstupu postupně mímáme. Ještě ten samý den pak sestupujeme společně dolů po ledovci až k autu na předhradí Oberaarsee, kde se kultivujeme a vyrážíme s Davem a Tomem do blízkého hotelu na "vino tinto". Po vydařeném večeru se cpeme do lůžkové části vozidla a usínáme v blažené iluzi poklidné cesty domů.

Příští den ještě lezeme krásné dlouhé rajbasy pod Grimmselem a pak zvesela vyrážíme na zpáteční cestu, která poklidně plyne až na hranici (kromě vosího bodnutí do mého levého spánku, které vylepšuje mojí už tak dost pomuchlanou fasádu). Za první hranicí se na nás okamžitě nalepuje celník v civilním opul a sleduje naše nejisté driftování po severním výběžku Švýcarska k dalšímu přechodu s Německem. Zde nás samozřejmě celníci s chutí odstavují k prošacování, protože v Tomově dodávce po dnech v horách vypadáme jako otrhaný afgánský odboj s pár kily hašiše a semtexu. Za chvíli jsme vyvedeni mimo auto a drženi v šachu dvěma zle se tvářícími pistolníky, zatímco jiný slizoun štrachá v našich voňavých zavazadlech. Musíme uklidnit rozjetýho "náčelníka" Petra Štěpána, který celníkům celkem hezky jadrně nadává, na což oni reagují neméně srdečně. Slizoun nic nenachází, a tak jsme po hodině dohadů a obviňování, že jsme překročili dovolenou rychlost, propuštěni. Německý celník se jen zašklebí a odmávne nás rukou.

Cestu přes Německo však kalí zhoršující se řazení volkswagenu, které nakonec úplně vypovídá službu. Dáváme se na dálnici uprostřed Německa neohroženě do opravy a nakonec pak už Tom ručně pod autem vždy zasunuje rychlost vhodnou pro následný profil trati a já s Davem roztačujeme těžkou obludu jako čtyřbob na olympiádě a naskakujeme po hlavě z plného sprintu bočními dveřmi mezi hromady materiálu. Tato zábava nás drží až do konce cestování.

Zpestření cesty přichází za Plzní na dálnici, kde se po zvlášť vydařeném sprintu po rozjezdu na pětku s Tomem střídám u volantů. Petrovi poněkud tuhnou rysy, když ze sedadla navigátora řídí jedoucí obludu, než přicházím místo Toma na stanoviště řidiče. (Naštěstí prováděno za nulového ranního provozu na dálnici. /pozn. autor) Pak už jen stanovuju speciální osobní rekord v přejezdu z Plzně do Mostu přes západní obchvat Prahy bez vyřazení pětky - to díky malému rannímu provozu a pružnosti německého dieselu. Následuje krátké zdržení v Ústí, kde se vracíme přes předměstí pro Tomovu šrajtofle, kterou vytrousil na křižovatce při zařazování rychlosti pod autem.

Dál už se nic výrazného nekoná a tak šťastně končíme let v lůně našich pískovců.

Celý tenhle rok jsme se těšili na nový útok na Finsteraarhorn, nakonec se start díky zmatkům, práci a počasí vydařil místo v srpnu až po půli září a jen ve dvou, tzn. mě s Tomem Mulénem. Tomův útočný vozík VW byl toho času z formy, tak se rozhoduju naši miniexpedici zajistit spedičně (po delším osobním pohovoru se svým "Grizzlym" R 21 Nevada na téma návrat ze švýcarských Alp domů).

Cesta začíná být zajímavá už v Mostě, kde se navzájem ujistujeme, že máme oba dva foťák a to pěkně ve skříní v Děčíně. Tom okamžitě rozpaluje mobil a po bleskové akci upalujeme z Ostrova nad Ohří se čtyřicetitisícovou zrcadlovkou Tomova bratrance dál k horám. Pochyby o spolehlivosti francouzského vozu byly neopodstatněné a my tak 17.9.2004 bez nehod usínáme kolem třetí ráno v sedle Oberalp pod alpskou noční oblohou. Máme radost z bezproblémové cesty a ještě víc z faktu, že jsme prudivým švýcarským celníkům provezli pod nosem 75 litrů nejlevnějšího českého naturalu v kanystrech (o značně použité švýcarské dálniční známce nemluvě).

Druhý den ráno startujeme ztuhlé auto i vlastní hřbety v britkém ranním vzduchu a po nádherné vyhlídkové jízdě přes švýcarské alpské exteriéry a sedlo Furkapass parkujeme na starém místě na Grimmsele. Tady naštěstí u posledního stánku s cetkami a pohledy kupujeme mapu oblasti Finsteraarhornu. Za chvíli už přebalujeme cikánskej tábor na konečné u přehradě Oberaarsee a po rychlém obědě s našimi mrchami na hřbetě vyrážíme na cestu. Počasí přeje a celý den je slunečno a vane mírný vítr.

Po ledovci vzhůru jsme asi mezi trhlinami kličkovali obratně, takže po 3,5 h přicházíme do sedla Oberaarhornu ke známé chatě, která k naší radosti patří jen nám, protože Švýcar už sbalil vlajku a odpíchl zimní sezónu. Luxus kompletně otevřené chaty připravené na zimu, kontrastuje s loňským bivakem za komínem plné chaty. Začínáme topit, sušit a vařit ve velkém. Bohužel po hodině se dostavuje nečekaná výšková indispozice, kterou naštěstí přeskučím během dvou hodin a která definitivně mizí po krátkém výstupu v pantoflích o sto metříků výš suťovištěm Oberaarhornu, v jehož stěně je usazena "naše" chata.

Studujeme v nočním klidu v chatě nad sedlem mapy a odhadujeme terén a zítřejší trasu. Trochu nás překvapuje nečekaný lomoz u dveří, po kterém se do dveří přivalil mladý Němec s kletrem, který i se starším partákem vyrazil do stopy později a takže dorazili nahoru až po setmění. Nabízíme čaj a před spaním vyzvídáme něco informací o trase a podmínkách.

Němci mají v plánu těžší výstup východním žebrem Finsteraarhornu s kratším nástupem. Naši trasu však příliš neznají, takže se spoléháme na vlastní navigaci.

Ráno 18.9. vyrážíme do stopy. Známy ledovec i prudký sestup sutí sedla Gemmschlicke a mastíme dolů nekonečnými suťovišti na ledovec Fieschergletscher, po kterém krátce mírně stoupáme a nastupujeme do suťoviště a západních svahů Finsteraarhornu. Za slabou hodinu už prozkoumáváme okolí a winterraum zamčené velké chaty Finsteraarhornhütten (3050 m.n.m.), kde obědváme za parádního počasí na verandě. Máme v plánu ještě vystoupit o 600 výškových metrů na místo "Frühstickplatz" kde plánujeme bivak. Výstup od chaty začíná po úbočí prudkého svahu s rozlamaným hřebenem, který vypadá připravený každou chvíli spadnout. Dál nastupujeme na ledovec, přes který prudkým výstupem přicházíme k suťovému hřebeni, po kterém se dostáváme až na plánovaný bivak. Máme ale dobrý mezičas, tak se rozhodujeme stoupat dál, zatím s novým cílem, kterým je finální sedlo pod SZ hranou štítu.

Výstup prudkým ledovcem je nekonečný a posledních partiích už počítám kroky. Tom, kterému vnitřnosti "Terminátora" začínají nejlíp fungovat až od výšky nad 3.000 m, řape mechanicky přede mnou a vypadá docela spokojeně. Po čtyřech hodinách hrubé dupačky tak dosahujeme sedla Hugiattel (cca 4.050 m), které, jak zjišťujeme, není až tak sedlem, jako spíš vysněženou hranou s chabou vyhlídkou na solidní bivak. Vaříme čaj, (bohužel s přídatkem sazí z benziáku) a cpeme se tatrancou. Je před 17. hod a my se nakonec rozhodujeme zaútočit na samotný vrchol.

Odlehčujeme kletry a nastupujeme do skalní hrany, která díky svému tvaru našťestí neukazuje vcelku celou svojí délku. Tom hledá cestu kolem bizarních věžiček ostré skalní hrany a já asi s výrazem přidušeného bullteriéra chrčím za ním. Cestu jistíme průběžně, jen obhozením lana kolem hrotů, kterých je tu solidní dostatek. Výškové metry toho dne už jsou součtem za číslem 1.500, takže vyčerpání je víc než znát. Hrana se zdá nekonečná, takže asi 50 výškových metrů pod vrcholem, během mojí pravidelné minutové pauzy na vydýchání, taktizujeme co dál. Naštěstí je obloha bez jediného mraku, což dává šance na světlo i po západu slunce, tak rychle dohodneme pokračovat.

Mám už mžitky na optice, když Tom hlásí vrchol. V 18.45 už není kam dál stoupat, výška je 4.274 m.n.m. a my zažíváme ten pofiderní moment bytí nahoře. Fotíme, podáváme si ruce a s kusem čokolády v zubech mažeme dolů. Slunce je za obzorem, když slézáme do sněhu sedla. Beze slova cpeme kletry zbytkem vybavení a mažeme po ledovci dolů.

Mám už mžitky na optice, když Tom hlásí vrchol. V 18.45 už není kam dál stoupat, výška je 4.274 m.n.m. a my zažíváme ten pofiderní moment bytí nahoře. Fotíme, podáváme si ruce a s kusem čokolády v zubech mažeme dolů. Slunce je za

Padá soumrak a my se blížíme ke skalnímu hřebenu, kde jsme měli bivakovat už cestou nahoru. Jdu po našich stopách, ale večer mosty měknou a já na poslední chvíli našťestí přicházím o výlet do trhliny, když se stačím vymotat pryč z propadajícího se mostu. To už jsme ale "total". Shazujeme kletry a roztahujeme bivak na kamenité stezce. Tom začíná obětavě vařit sněh na čaj. Vaříme a proléváme se vším co je po ruce, včetně čaje z trochu podivné směsi hroznového cukru a rozinek. Až ve spacáku zjišťuju, že jsem se přes den parádně začátečnický spálil na nohách, díky sešoupnutým nákoleníkům. Což se mi postaralo o dvě velmi nepohodlné noci (člověk se učí stále).

Svítání v bivaku nad 3.600 m.n.m. je něco, co není potřeba komentovat, takže si užíváme ráno i snídani a sestupujeme dál. Krátká zastávka na Finsteraarhornhütte a šlapeme zpátky na první sedlo. Navečer už cpeme polínka do kamen v Oberaarjochhütte a pořádáme hostinu jako na hradě. Večer se ale začíná kazit počasí a my z terasy s čajem sledujeme mírné sněžení a odhadujeme možné prodloužení zájezdu.

Naše obavy o živobytí v případě zasypaní sněhem zahání nález klíčku v průduchu z kuchyně. Ten pasuje náhodou do dveří, za kterými nalézáme plný proviantní sklad chaty. Tomovi svítěj oči jako myšákovi v sýrárně, ale čestně ustupujeme s vědomím, že tu můžeme zůstat zasypaný celou zimu a rozhodně nezhubneme.

Příští ráno s radostí zjišťujeme minimum nového sněhu i solidní viditelnost, takže balíme, uklízíme v chatě a valíme se dolů. Sestup ledovcem proběhl bez problémů, a tak u si u auta docela upajdani konečně gratulujeme. Po jídle a lehké koupeli startujeme a po bezproblémové, až trochu fádní cestě, přistáváme v nočním DC.

Pocity jsou jasné. Dali jsme to. Díky Bohu bez úrazu.

*Fajn konec roku a úspěšné zimní výstupy přeje všem
Jaroslav Jeremy Dunovský!*

Přelanění Macochy

aneb Podélný lanový traverz přes Macochu

Petr Pítrs Kočka

CAO Děčín

Měl jsem na víkend naplánovanou cestu na jižní Moravu - vinobraní a lezení ve Chříbech. V pátek ovšem zavolaal Svišť, že oproti předpokladům přece jen odjíždějí lézt do Francie. Nicméně také zavolaal Kocour (Slávek Koutecký – šéf SZS), nechci-li přijet do Moravského krasu, že se v neděli bude dělat při příležitosti valné hromady Českého speleologického svazu přelanění Macochy a že bude možnost se svézt, fotit... To byla samozřejmě nabídka, která se neodmítá, a tak jsem v sobotu vyrazil směr Ostrov u Macochy, kde se nachází speleologická základna zvaná Slepíčárna (název pochází od původního využití objektu).

Počasi přálo, a tak už v sobotu jsem obešel některá mně známá, i do té doby neznámá místa (např. Vaňousovy díry na Holštejně, či Skála zapadajícího slunce).

V neděli ráno jsme s přivěsným vozíkem plným materiálu vyrazili na Macochu, kde jsme se sešli s ostatními a společně začali stavět. Nejprve se vztyčila a ukotvila trojnožka na horním stanovišti. Jeden z jeskyňářů slanił do Macochy a svázal konce lan nahozené z horního a dolního stanoviště. Na dolním se pak lano vytáhlo ke kotvicímu stromu, kde se pomocí hupcuku vypnulo na předpětí cca 300 kg - viz obr.1. Tento postup se kompletně opakoval ještě s druhým lanem.

Asi v půl desáté bylo vše připraveno a začalo se konečně jezdit. Po projetí tak osmi lidí bylo třeba dopnout horní, úplně nové lano - protáhlo se více, než spodní staré.

Nejprve jsem fotil a pomáhal u dojezdu. Někteří si přibrzdili rukavicemi za spodní lano, někteří ne. Ti pak dojžděli rychlostí kolem 15 – 20 km/h (vlivem zatížení se lana protáhla a posledních cca 20 m bylo „do kopce“, tím již k částečnému zbrzdění došlo) a bylo třeba pomocným lanem, uchyceným na obě nosná lana karabinami, včas jezdců zastavit. Vzniklo tak dost komických situací - viz obr.

Kolem poledního došla řada i na mě. Ustrojil jsem se do povinného vybavení (sedací úvazek, přilba a rukavice) a nechal

se Kocourem spustit na pomocném laně asi 7 m od stanoviště, abych mohl fotografovat. Až zpětně jsem docenil těch několik minut pohupování 125 m nad jezírkem. Když jsem totiž dofotil, navlékl si rukavice a Kocour uvolnil pomocné lano, pustil jsem to také bez jakéhokoliv brzdění a ... už jsem byl mezi směřujícími se „chytači“ na dolním stanovišti.

Pohled do propasti z mého stanoviště

Odesl jsem výstroj zpět pro další zájemce o vyšší hladinu adrenalinu a po převlečení se vydal ještě s pár lidmi na prohlídku Kateřinské jeskyně u Skalního mlýna. Po návratu jsem opět fotil a pomáhal u „chytačů“, před půl pátou přijel jako poslední Kocour. Za půlhodinku byla obě stanoviště zrušena a všechny materiály vyneseny k autu. Následovalo krátké posezení v hospůdce, rozloučení a všichni se rozjeli ke svým domovům (nejen Brno, ale třeba také Praha či Plzeň). Já jel s Kocourem k němu domů do Brna, kde jsme ještě dlouho do noci sprádali plány dalších možných akcí...

Podélný lanový traverz přes Macochu

organizátor	- Speleolog. záchranná služba ČSS
délka	- cca 160 m, délka jízdy - cca 150 m
výškový rozdíl	- cca 20 m, horní st. cca 125 m nade dnem
průměrná doba jízdy	- 18 s, tj. průměrná rychlost 30 km/h
počet sjezdů	- cca 60
použitý materiál	- 2x 200m statického lana Ø10,5mm
kladky	- Rescue a Tandem
kommunikace mezi stan.	- krátkovlnné vysílačky

MONAKO a tak dále..

22.-29.10.2004

Martina Motlíková, Hugo Stehlík, Michal Vyleťal
a Želva Salaba (+ jedna sádra)
HO Tisá

Tak dlouho jsme vymýšleli kam letos pojedeme, až jsme přebrali... To bylo pořád samý - hlavně aby tam bylo sluníčko a teplíčko a abychom si pořádně zalezli... Paklenice, nebo Francie...

Tak jsme přemluvili zbytek a vyrazili nakonec do Monaka, protože o něm všichni říkají, že je to oblast s nejstabilnějším počasím. Do jisté míry to pravda je. Když tam jednou nějak je, pak to vydrží zatraceně dlouho.

Cesta v pohodě jako do Finále, což už dáme i poslepu. Tentokrát jsme, díky diskusi o kalorické hodnotě vepřového řízku, zvolili zkratku přes Mantovu. Dále na Francii a rovnou do oblasti číslo 7 - La Turbie, která se nachází přímo nad Monakem a je celá otočená na slunce a na moře. Z dálnice sjezd na La Turbie a pak už jen kousíček přímo do vsi. Díky mapce z průvodce a z popisu staženého z LEZCE od Jirky Siky jsme celkem bez problému našli základnu pro výstupy (tedy spíše sestupy) do všech oblastí La Turbie - parkoviště na skalním ostrohu u observatoře. Už na 4 pokus. V mlze, která nás uvítala, to byl opravdu kardinální výkon založený na maximální spolupráci celé posádky a naprosto bezvadné komunikaci posádky se zámožnými domorodci.

Díky nejstabilnějšímu počasí byla mlha tak stabilní, že jen houstla a skály, které bylo v podstatě vidět úplně odevšad (teda za normálních okolností), jsme podjížděli několikrát z různých stran a ne a ne je najít. Příjezd na parkoviště byl korunován asi tak 200 % vlhkostí, která byla po otevření dveří naprosto

všude, i ve spacáku. Uléhali jsme s italským červeným a přáním na zítra slunného dne.

Ráno bylo ovšem stejně kvalitní jako večer. Mlha, mlha. Ten nahoře se ale kolem poledne smiloval, a řekl si asi, že nás nechá aspoň kouknout. Naskytl se nám tak nádherný pohled dolů na moře a město.

V mezerách mezi mlhama jsme stihli navštívit během 4 dnů 3 nádherné sektory - Les Surplombs, Peripherique ouest a Le Gentil (nový sektor z roku 2003, ještě nebyl v průvodci - nachází se ještě za sektorem Big Ben, který je jakoby poslední, a holky, to se vám bude líbit!). Všechny cesty parádní, krásný neoklouzaný (relativně v celoevroměřítku), s parádníma vykapancema, lištičkami, dírkama i rampouchama.

Jištění takové, jak si ho ve Francii představuju, aby se člověk nebál. Výběr cest na slunci je na podzim nepřeborný (pokud zrovna není mlha), výběr cest v převisu do deště taky nepřeborný. Někde jsme zaslechli, že klasifikace je o něco lehčí, než jinde (?) - ale až na nový sektor Le Gentil, jsme se shodli, že nesouhlasí. Jinak jsme z lezení byli všichni nadšený.

Nebyli jsme ale nadšený ze stabilního počasí, jelikož stabilní mlha se časem díky své vlhkosti přeměnila na stabilní dešť a ten nám i přes naše špičkové ubytování začal brzo lézt krkem. Snad to bylo i tím, že nám došlo brzo víno...

Čtyřhvězdičkový hotel La Turbie s výhledem na moře, protivodní úpravou, studenou vodou z kohoutku kombinovaný s kuchyňským koutem a ložnicí..

A tak jsme v jednom totálně deštivém dni prošli celé město a Hugo si projel Schumacherovu trasu (bohužel jen za autobusem, rychlostí 10 km/hod a ještě navíc v protisměru - ale start měl dobrej..).

Kasina jsme v tom dešti nějak nemohli najít, zato jsme našli moc pěkné parkoviště, pokochali se lodičkami a podle mého názoru dost děsným panelákovem. Sídliště v Bratislavě - Petržalce (ke?) je proti tomu zelená louka plná kytiček... až na to moře.

Vydrželi jsme do čtvrtka – docela výkon, a za neprůhledného lijáku jsme zahájili ústup do Finále, kde je PŘECE VŽDYCKY PĚKNĚ.

No, nevyšlo to tak úplně. Mezi průtržemi jsme dokázali v rekordním čase postavit stany na místech ještě nezaplavených. Další kroky vedly, za bubnování kapek velikosti fotbalových míčů, rovnou do pizzerie, kde jsme díky dešti způsobili spolu s dalšími členy severočeských oddílů, že došlo víno a následně i seňorova trpělivost. Vrzení na dešť došla druhý den trpělivost i nám a zbaběle jsme opustili slunný jih.

***Z toho vyplývá, že kdo dlouho vybírá,
nakonec přebere.***

A v Paklenici bylo určitě pěkně, sluníčko, teplotka..

Vysoký kámen

19.9.2004

Luboš Třeba
ČR

Původně to vypadalo na skupinový dvourodinový nedělní výlet. Jenže člověk mění a život mění; a tak jsem se nakonec onoho nedělního slunného rána vydal na cestu sám. Předpověď slibovala nádherné počasí, takže jsem usoudil, že sedět doma je naprostá hloupost.

Po silnicích, které si místy ani tohle pojmenování nezaslouží, jsem asi za 40 minut dorazil do vsi Kámen. I toto označení je velmi nadnesené; dlouho jsem zvažoval, zda místní hospodářské budovy stále slouží svým účelům, nebo to seno tady leží už dlouhá léta netknuté. Souboj myšlenek nakonec skončil nerozhodně. Zkrátka je to úplná prdel světa. Vzhledem k odlehlosti lokality jsem předpokládal, že na skále nepotkám ani živáčka. To jsem se ale hrubě zmýlil...

Našel jsem jí velmi snadno asi po 15. minutách klidné chůze. Hned dole mě přivítala informační cedule s informacemi o přírodní rezervaci. Jeden z bodů hovořil o zákazu horolezecké činnosti. Sakra... No uvidíme – když tu nikdo nebude, tak něco zkusím. Hlavní atrakcí je zde vyhlídková plošina „hlavního masívu“. Skála velmi členitá, velmi pevná, radost pohledět. Pod vyhlídkou na jižní straně stěny až 20 metrů vysoké. Pro moje potřeby a schopnosti nepřeborné množství jednoduchých krátkých i delších cest. Jenže: na první lidi jsem narazil kousek pod masívem a na další nahoře na plošině. Tak takhle to asi nepůjde. Počkám až odejdou, a pak něco zkusím. Čekání si zatím zkrátím průzkumem dalších částí rezervace. Dávám se cestou doprava po vyšlapaných pěšinkách. Pár desítek metrů od hlavního masívu je další velká hromada šutrů. Za ní spatřuji další. Když

vyskáču na vrcholový kámen té druhé, objeví se dalších pár desítek metrů vzdálená velmi zajímavá převislá špička. A když obejdu I tenhle parádní kousek skály, uvidím v řadě poslední, avšak velmi zajímavý masív. Slezu dolů k jeho patě a s úctou ho obcházím. Tak tohle je něco! Koukám vzhůru a v duchu již hodnotím své možnosti: tady by to šlo, tady snad taky, ale co támhle nahoře? Stěna má určitě přes dvacet metrů. Ano nebo ne? Uvidíme.. Obcházím dál. Nacházím krásnou mírně položenou stěnu kolem 6-7 metrů. To je to právě na rozlezení! Nejdřív se ale podívám na vrchol masívu, jak to bude vypadat ze shora. Úplně na vrcholu nacházím první známku lezecké činnosti – je tu perfektní slaňák. To je pozitivní zjištění. Negativní je ovšem pohled dolů - v tuto chvíli mi bere veškerou odvahu se do toho pouštět.

Vracím se na „cvičnou“ stěnu. Ze dvou smyček vyrobím štand a postupně se čtyřikrát spustím dolů a vyvzlínám nahoru. Tak tohle mě baví. Zkoušet technické kroky, chytat se malinkých chytů, stoupat na uzounké římsy. A přitom dolů není tak daleko, takže strach je schován kdesi hluboko uvnitř. Čas ale rychle plyne. Je skoro jedna hodina a ranní nádherné slunečné počasí se rychle kazí. Západní obzor už lemují těžké dešťové mraky. Moc času nezbyvá. Přesunu se na vrchol masívu a jdu do toho. Sláním až úplně dolů, abych neošidil hodnotu výstupu. Má několik částí. První tři metry brnkačka. Pak kousek, kde je nutné zabrat všemi čtyřmi, abych se ve stěně udržel. Výrazný převislý suk oblézám zleva. I tady to ještě jde. Za chvíli stojím na něm a odpočívám. Jsem tak ve dvou třetinách. Nalezené metry už cítím v rukách i v nohách. Tak ještě zbytek. Zkoumám, kudy se mám vlastně dostat na vrchol. Ze zdola s patřičným odstupem od skály to všechno vypadalo mnohem jednodušší. Jenže tady je skála téměř kolmá a v jednom místě dokonce trochu převislá. To bude tvrdý oříšek. Naději dává šikmý komín. Ten ale míří doprava a nad ním je zase slepá ulice – teda aspoň pro mě. Zkusím skrz něj kousek nastoupat, ale není tu jediný vhodný stup. Ruce už bolí a nedrží. Tak zpátky. Sednu do sedáku. Vyvěším ruce i nohy a zvažuju, co dál. Slanit dolů? Nebo se přes blokant po laně vyškrábat těch pár metrů, co chybí? Je nutné zklidnit myšlenky a sáhnout do morálních rezerv. Dívám se znovu. Tenhle chyt vpravo je tuťový – ten nepustím. A tenhle vlevo nad hlavou taky. Když oba natvrdo chytím a zvednu se na pravé noze, měl bych pak dosáhnout už na téměř vrcholovou hranu. A nohy postavím sem... Tak trochu se válím po skále, ale jsem tu a pevně zachycen. Ještě poslední krok. Sedím u slaňáku a jsem strašně šťastnej, že jsem nahoře. Tak to by pro dnešek stačilo. Cestou zpátky jdu spodem, a znovu si prohlédnu, co jsem vylezl. Jsem sám pro sebe a na sebe pyšný.

Ještě si prohlédnu zdola hlavní masív. Potkám asi osm dalších turistů. Jako všichni ostatní se i tito spokojují s vyhlídkou a návštěva posledního vzdáleného masívu je neláká. Naštěstí – já jsem si aspoň mohl v klidu nerušeně lézt. Hlavní masív je od spodu velmi zajímavý. Na jedné hraně dokonce nacházím tři velmi zachovalé nejty nad sebou vyznačující cestu. S tím zákazem to asi tak žhavé nebude. Dívám se a postupně v hlavě stavím minimálně 5-6 cest. Stálo by za to sem znovu dojet; jenže to by asi muselo být v časných ranních hodinách v pracovní den. Pak by tu snad bylo to mé vysněné liduprázdno.

Po návratu k autu zjišťuju, že vedle mého stojí další čtyři. Množství turistů a návštěvníků tohoto bohem zapomenutého kraje bylo největším překvapením dnešního úspěšného dne.

Odjíždím a na střechu auta bubnují první kapky deště...

Otesánek – opět čistý

Listopad 2004

David Dáda Nehasil

HO Boletice

Vě ž v Labském údolí na levém břehu. Doslova a do písmene by se dalo říct - Otesánek je opět čistý..

Letos, ve dnech příznivějších na lezení, se rozhodl nejmenovaný lezec ze sousedního Saska, protlačit své ego do podvědomí zdejších lezců. Jak? Prostě přišel, naslanil a zatloukl několik svých svérázných jisticích prvků do stěny věže. To, že přitom celou převislou stěnu zamazal maglajzem, je v dnešní době sportovním lezcům po vůli. Aby nezůstalo jen u jedné cesty, musel si náš egoista vylézt tímto způsobem i hranu.

Co po něm zůstalo? Stěna bílá jako sníh, myslím, že ve třetím jištění smyčka dlouhá asi 3 metry a hrozné jištění. Kolik? No, asi 12 kusů čehosi zruďného.

Byly to lešenářské kotvy (viz foto 1), které se používají do hmoždinek a přenášejí jen statický účinek zábradlí lešení. U lešení nemají tyto kotvy žádnou požadovanou dynamickou odolnost. Z fotografie je také zřejmé, že ony kotvy jsou dáváné do cementové mazaniny, která byla popraskaná vlivem špatné betonové směsi (vím o čem mluvím). O olovu se zde nedá ani mluvit, je to asi za hranicí hodně drahý barevný kov.

Jdeme na věc! Vybaveni kladivý a tyčkami slaňujeme k prvním kotvám. Při mírném poklepu odpadne vrchní vrstva cementové mazaniny a celá kotva se hýbe. Tyčkou jemně krotím a za půl minuty je celá kotva venku. Tak to jde dál. U 4. kotvy, se při otočení o čtvrt otáčky dokonce zlomil dřík (viz foto 2).

Další kotva pod ní opět lehce praskla a třetí těž. Uvážím-li, když by do ní někdo hodil pendla, asi by se divil. Seděl by totiž o 15 m níž na balkóně! U 9. kotvy pro změnu praskl svár.

Všech 12 kotev bylo po nelehkém lanovém cvičení v převisu venku za 2 hodiny. Jediné plus, které bych na

obhajobu oněch kotev dal, je to, že mají protikorozi úpravu (žárový zinek). Říša Litochleb z HUDY sportu má pravdu, když na serveru VRCHOLKY.cz říká, že toto jištění a způsob dělání prvovýstupů do pískovcových skal prostě nepatří.

O to větší úděs nás čekal při slanění do náhorní stěny. To, co jsme viděli ve stěně, nám vyrazilo dech. V úžasu jsme zírali na čouhající železný zrezivělý rádoby borhák a kolem nám dobře známé kotvy od lešení. Tři z nich byly ještě větší hrůzy – zrezivělá žebírkovaná ocel zkroucená do podoby BH, tloušťky 10 mm (viz foto 3.).

Další háky byly podobných rozměrů, jen o něco delší než v údolí. Oproti těm Německým byly dány pouze do olova. Při vyndání dvěma prsty (!!) jsme hodnotili, že 10 let ve stěně podobný železný hák prostě nevydrží. Zub času drát tloušťky 10 milimetrů nahlodá tak, že jakýkoliv dynamický účinek jej buďto zlomí nebo poškodí natolik, že další lezení nebude možné. A na cestách klasifikace VIIIc až Xa se přeci jenom předpokládá větší množství pádů. Ony háky jsme měli vyndány během pěti minut a jeden z nich praskl při pouhém otočení okolo celé osy.

Není se čemu divit, že si Sasík natloukl do stěny to, co viděl z druhé strany věže na cestách starých 10 let. Možná se chtěl přiblížit oněm sportovním lezcům.

Nechci nikomu sahat do svědomí. V době, kdy výroba kruhů nebyla, železo bylo drahé a chuť zvěčnit se byla silnější než pravidla a úcta k přírodě, vznikly cesty s podomácky vyrobenými jisticími prvky, které jsou v nich dodnes, podobně jako prvovýstupáky. Těch je ve skalách také dost, např. po Záběhlíkovi, Laštovičkovi, Weingartlovi či po Nehasilovi.

Lezecké veřejnosti proto nedoporučuji lézt cesty s poškozeným a špatně vypadajícím jištěním, jako jsou zmíněné železné BH, prvovýstupáky či kruhy staré několik desítek let (50 a více). Jako příklad bych uvedl 2. kruh ve Staré cestě na Vojtěcha. Při jeho výměně a po odtloučení svrchní vrstvy betonu, byl dřík kruhu "sežrán" rzí o dobrý centimetr!

Takže veškeré neodpovídající jištění na Otesánkovi je odstraněno. Zůstaly jen bílé chyty a zacementované díry. Jelikož do svatby Zbyňka Homoly zbývalo ještě několik málo hodin, stihli jsme očistit vrchol od suchých a přebytečných dřevin. I to se zdařilo podle plánu, a tak po úklidu pod skalou, jsme odcházeli spokojeni s vykonanou prací, zapít kamarádův krok do života..

Žežická majle + Poslední defilé

XXV. ročník

František Algena Mezera
Příbram

Tak je zas podzim a s ním blížící se konec roku. A jako každoročně různá slanění, setkání i rozjímání. No a pro příbramáky slanění Žežická majle, už po pětadvacáté. Letos tedy kulaté výročí, a proto s drobnými změnami v jinak zaběhnutém rituálu.

Jen škrtnu sirkou a je tu Karel Bělina. Jak jinak, než mezi prvními. A kde že jsou ostatní? No přece na dříví! Kódl se jen rozhlédne a souška slušných rozměrů padá k zemi. Před tím mě ale napomenul – příště motorovku! Nu, pořád je co vylepšovat.

A už je tu první dávka svařáku a další kamarádi. No holt vědí, kdy přijít. Za chvíli zima už nikomu nevádí, a tak se pod skalama rozjela slušná zábava - kdo, kde co a jak. Tentokrát mám pro přítomné překvapení v podobě výstavky starých fotografií našich dobře známých nestorů. Ani jsem netušil, že pár zkopírovaných zažloutlých papírů sklídí takový úspěch, i námět k úvahám.

Rozjařené oči účastníků slavných slanění u Hulváta v Srbsku, strach i napětí na prvních sasských osmách. Důležité pohledy na významných věžích v Dolomitech, i legrační vybavení při přelezech prvních prvovýstupů v Srbárně a jinde. Ta nálada a to nadšení... Myslím, že vím, proč mě to tenkrát chytlo. Možná jsem si vzpomněl na Památný den, kdy se z druhé soboty v listopadu stala, z vůle (či opilosti?) příbramských nadšenců, Žežická majle..

A těch tváří, co se tu vystřídal! I ty fotografie prozrazují, kolik přátel už nikdy nepřijede vypít ten svařák, zaběhnout 1200 metrů dlouhý běh, vylézt nějakou tu skalku, převzít v hospodě diplom (letos i pamětní medaile), zažít vlastní i moje řvaní a řádění při reprodukci nereprodukovatelných písní. Jen ten Ryvola už nepřijede...

Zkrátka se zdá, že pospolitost národa horolezeckého se někde v tichu vytrácí. Přesto vím, že příští rok přijede těch pár lidiček znova. Termín je přece daný, a třeba tou sirkou škrtně za pár let někdo jiný...

*Dobrou míru a stálou hladinku národu horolezeckému
(CAO zvlášť) přeje Franta Algena Mezera..*

...jednou v létě

(ze seriálu „Impressed with Mont Blanc Granit“)

Milan Leonardo da Svinchi Svinářik
HOROKLUB Chomutov

Rusovlásky jsou zvláštní, vášnivé a impulsivní, milují naplno a stejně tak i nenávidí. Umí se porvat o své místo na slunci. Barva ohně pro ně není handicapem, ale korunkou krásy, symbolem síly a životaschopnosti. Jsou nespoutaným živlem, který smete vše, co mu stojí v cestě!

Ta zrzka se mnou pěkně zamávala. Byl jsem z ní úplně vedle a ještě dlouho jsem si to nemohl srovnat v hlavě. Po zbytek těch dvou krásných týdnů nebylo dne, abych na ní alespoň chvíli nemyslel. Jak jsem jí jen mohl tak dlouho bez povšimnutí míjet, ptal jsem se sám sebe.

Přítel jen lakonicky poznamenal:

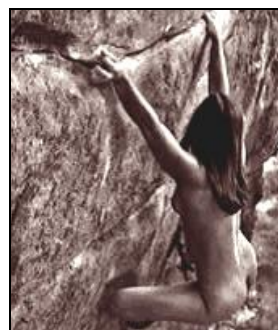
„Když máš problém, hod' to na papír, a budeš mít klid!“

Jenže to se snadno řekne, ale hůř udělá.

Ohryzal jsem hodně tužek, než mi došlo, že tuhle citovou záležitost nelze sešněrovat do několika řádků a říct: „Tak takové to bylo!“ Kdepak! Žádná sebedelší litanie nemůže opravdově přiblížit strasti ani slasti, které prožil někdo jiný. Každý si je musí procíť sám na vlastní duši.

Jediné co mohu, je suše zkonstatovat, že jsem s ní prožil střípek opravdového štěstí. Přišlo náhle a nečekaně a o to bylo silnější a opojnější. Musela to být doslova endorfinová vlna „Tsunami“, která totálně vypláchla můj okoralý mozek se vším tím balastem, co se tam za ta léta usadil.

Náhle mi bylo mi fajn a svět se neskutečně zjednodušil. Stačilo jen pravidelně dýchat a kráčet po jejím boku k temně modrému horizontu.

Díky, rusovlásko!

Smíchovský festival alpinismu

reportáž z letošního alpinistického festáku

Jarda Kukla ml.

„Rot Sport“

Ahoj, posílám expres pro CAO News reportáž z letošního alpinistického festáku. Podařilo se mi ulovit bohužel jen jednu fotku, pak ve foťáku došla šňáva..

Festival probíhal nezávisle ve dvou sálech Palace cinemas Nový Smíchov v Praze od pátku 26.11.2004 do neděle 28.11.2004. Bylo zde mnoho zajímavých přednášek, doplněných promítáním fotografií a zajímavých filmů. Každá přednáška trvala zhruba 1,5 hodiny a po ní následovala vždy třicetiminutová přestávka.

Dostal jsem se na festival v sobotu. Přišel jsem zrovna na přednášku mistra světa **Tomáše Mrázka**. Na úvod promítl **Petr Pepe Piechowicz** fotografickou prezentaci, zachycující Tomášovu, překvapivě krátkou lezeckou kariéru od roku 2001 do současnosti. Pak následovalo zodpovězení otázek, které kladl Pepe a později i diváci. Asi nejrozšířenější otázka byla: V čem vězí Tomášův úspěch? Odpověděl takto: „Strašně mě baví trénovat. Baví mne to vlastně ještě víc než závodit. Jsem schopný trénovat i 7 dní v týdnu“, řekl Tomáš Mrázek. Otázku, kterou jsem chtěl Tomášovi položit já, mi vzal z úst jiný přítomný: „Co písek?“ Mrázka odpověděl že ho to láká, ale že zatím neměl příležitost, protože v okolí Brna ho moc není. Příští rok se ovšem chystá s Petrem Piechowiczem na cestu po skalních oblastech světa, přičemž by v každé rád vylezl nějakou tu opravdu těžkou cestu. Začít chce u nás, v Čechách, na písku. Je proto velice pravděpodobné, že již brzo potkáme Mrázku v Labáku.

Další přednáška byla o prvním výstupu na Mt. Everest bez kyslíku, vedená legendou výškového horolezectví **Petrem Habelerem**. Součástí přednášky byl také autentický film, z tohoto výstupu. Otázky a odpovědi překládal do němčiny a z němčiny předseda ČHS **Jiří Novák**. Petr Habeler se stále těší i přes svých 62 let výborné kondici. Do budoucna plánuje prvovýstupy ve svých domovských Alpách. Prý je

tam ještě mnoho volných linií.

Na další přednášku jsem se přesunul do menšího sálu. **Bratři Cermanové** zde nejprve promítli zajímavý film o skialpovém přechodu Haute Route ze Chamonix do Zermattu. Následně **Marek Cerman** spustil fotografickou prezentaci týkající se ledovcových stěn východních Alp, ke které měl i vyčerpávající výklad. Fotky byly krásné a přednáška opravdu bohatá. Je až údivné, s jakou rychlostí mizí téměř před očima alpské ledovce.

Poslední sobotní přednáška, kterou jsem si nemohl nechat ujít, byla přednáška známého fotografa a horolezce **Heinze Zaka** s poetickým názvem Symfonie hor. Heinz nejprve promítl nabitý film Highliner o svém kamarádovi **Deanu Potterovi**, který v Yosemitech předváděl opravdu vzdušný

kousek. Přešel po plochem, deset metrů dlouhém lanu z masivu na věž, při čemž měl pod sebou několik stovek metrů hlubokou propast. Vše samozřejmě bez jakéhokoliv jištění a bez vyrovnávací tyče. Fotka z tohoto úctyhodného výkonu se stala hlavním symbolem festivalu. V druhé části Hainz promítl hodinovou relaxační prezentaci svých opravdu překrásných fotek z hor a přírody, doplněnou klasickou i moderní hudbou. Krásná tečka za sobotním dnem.

Tak to je vše, co jsem z festáku stihnul. Opravdu to stálo za to. Lidí zde bylo fakt hodně, sály byly plné a někdy museli dokonce diváci sedět na schůdkách, nebo stát, protože už nebylo místo k sezení. Takže i přes počáteční zmatky se vstupným (počítal jsem s 350 Kč, nakonec po mne chtěli jen příjemných 150 Kč) to byl vydařený festival.

PODZIMNÍ KOLO OKOLO RAČE

III. ročník závodu horských kol

Zdeněk Němec

HO Roudnice

Víkend 22. - 24.10. byl ve znamení kola, krásného počasí, hub, lezení a dobré nálady. Totiž horolezecký klub Roudnice pořádal na kokořínsku závod horských kol. Ona lokalita nám je velmi blízká a známá pro naše časté lezecké návštěvy, a tak jsme se rozhodli zde také něco uspořádat pro cyklisticky zaměřené jedince. Kategorie jsou tři, a to: Ženy, Jasoni a Drsoni. Trasa závodu se postupně utvářela až do dnešní neměnné podoby, o které si myslíme, že je náročná, technická a krásná.

Po společném startu z Osinalického sedla následuje drsný sjezd leckde i po skalách kolem Pustého zámku do Zakšína. Odtud nekonečným výjezdem přes malebnou vesničku Nedvězí na stejnojmenný kopec, nejvyšší místo závodu – 460 m n.m. Následuje dlouhý a úzký sjezd do Osinalic a zpět na jeho sedlo ke startu. Ženy a Jasoni zde končí, Drsoni pokračují ještě jednou tímto 17 ti kilometrovým okruhem.

Odstartováno! Ženy a Jasoně čeká tvrdých 17 kilometrů terénem, Drsoně ještě jednou tolik..

Před startem letošního III. ročníku kdosi prohlašoval, že se závodit nebude, že se pojedje jen tak na pohodu. Ale když se přihlásilo na dvacet lidíček, reprezentujících své kluby či

oddíly z Prahy, Neratovic a Roudnice, bylo jasné, že tomu tak nebude. A kdyby trasa kola nebyla tak podmáčená, mohl padnout i traťový rekord 1:31 hod, za kterým vítěz závodu, fantom **Zbyněk Lebduška**, zaostal o tři minutky.

Drsoň nejvyšší – **Zbyněk Lebduška**. Vítěz letošního ročníku závodu „Podzimní kolo okolo Rače“

Na místě druhém, v nejprestižnější kategorii, se umístil **Roman „Rasta“ Libal** (oba HK Roudnice). Kategorii Jasoni vyhrál **Aleš Sedlmajer** z kanoistického klubu Roudnice.

V ženách, v konkurenci tří závodnic, vystoupila na stupeň nejvyšší **Tereza Rasochová**. O ostatních závodnicích se zmiňovat nebudu, ať mi prominou, neb se drželi spíše hesla „Důležitější zúčastnit se, než-li vyhrát“. Tím spíš jim ale patří mé uznání a dík.

Dobrou zprávou pro nás všechny byl fakt, že restaurace v Zakšíně má nové majitele. Společně se dlouho sedělo, kecalo, jedlo, pilo a k tomu všemu hrál Bob Marley... Dříve nemožné!

Co víc? Snad jen, že jsme změnili námi vymyšlený název „U Nerudy“ na „U Rudy“.

Sraz v Tuháni..

Končil krásný víkend babího léta. Kdo to večer nepřehnal, mohl si vychutnat hezké lezení na Rači, kdo to přehnal, vyprávěl o Rači plné hub..

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labák – levý břeh

Čirtská jehla - Jarní halušky VIIc

9.5.2004

Pavel Bechyně x Pavel Henke, Martin Strnad, Jana Řezníková
Vlevo od „Údolní cesty“ trhlinou a stěnou přímo přes borhák do dvojspáry a tou do cesty „Podzimní fantazie“ a jí n.v.

Čirtská jehla - Renaissance VIIb

9.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně, Martin Strnad, Jana Řezníková
Vpravo od cesty „Východní spára“ trhlinou a stěnou podél hrany přes 2 borháky n.v.

Čirtská jehla - Záškrt IV

9.5.2004

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Martin Strnad, Jana Řezníková.
Vpravo od „Údolní cesty“ spárou na velkou plošinu a Starou cestou n.v.

Čirtská jehla - Dětský prdy IV

9.5.2004

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Martin Strnad, Jana Řezníková
Vpravo od cesty „Záškrť“ spárou na velkou plošinu a Starou cestou n.v.

Čirtská jehla - Chudokrevnost VII

16.5.2004

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Jiří Pražák
Vlevo od cesty „Východní spára“ spárou a vlevo hranou na polici, koutem na balkón a Starou cestou n.v.

Strážce Čirty - Přilivová vlna VIIb

11.5.2004

Pavel Bechyně x Pavel Henke
Východní hranou přes borhák do spáry a tou n.v.

Strážce Čirty - Siafo VIII (RP VIIIb)

16.5.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně
Cestou „Varianta údolní cesty“ na balkón a převislou stěnou přes 2 borháky n.v.

Čertova hlava - Ďáblův úpis VIII (RP VIIIb)

6.6.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně
Od Z přes převis, stěnou a sokolem přes borhák přímo n.v.

Čertova hlava - Člověčina VII (RP VIIb)

6.6.2004

Pavel Henke x Pavel Bechyně
Od SZ spárkou na balkón a převislou hranou přes borhák n.v.

Hranol - Soulad protikladů VIIb

5.9.2004

Pavel Bechyně, Pavel Henke
Středem V stěny přes 2 BH na vrchol.

Rájec

Sokolí vyhlídka – Zubatý kout IV

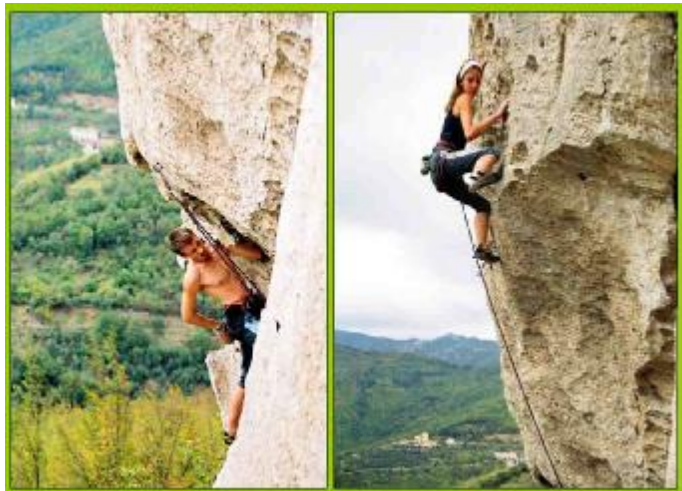
18.9.2004

Vilém Šebek, Jitka Červená, Slavomil Krob
V JZ stěně sokolíkem a koutem na vrchol.

STŘÍPKY..

Vydařené prázdniny

O podzimních prázdninách navštívili Skaláci z České Lípy italskou skalní oblast Finale Ligure nedaleko Janova. I přes nepříznivé počasí zdolala mladší polovina zájezdu několik cest obtížnosti 7a-7b. Vyvrcholením byl přelez cesty "Gattoparado" v sektoru La Torre obtížnosti 7c+! Úspěšnými lezci byli **Lucka Hrozová** (nar. 1988) a **Jakub Skalický** (nar. 1989).

Na snímku vlevo je **Jakub Skalický**, vpravo **Lucka Hrozová**. Finale Ligure, Itálie, 2004.

František Skalický, Česká Lípa

HOCYBOJ 2004

Akce proběhla 23. října 2004. Stejně jako loni, se ani letos nejela jako závod. Nicméně záhy se oddělila skupina podstatně výkonnějších cyklistů, kteří mi v kopci za Smědavou zmizeli v nenávratnu. Cestu jsem naštěstí znal z minulého roku, takže kromě malé zajiždky u přehrady to bylo v pohodě. Jako hlavní občerstvení jsem zvolil hospodu v Krompachu. Nijak moc jsem se tam nezdržel, a tak jsem hlavní peloton v Jetřichovicích zase předjel – hodovali delší dobu. Dojeli mne před Labskou Strání, takže do cíle jsme přijeli společně. Následovalo další doplnění paliva a rozjeli jsme se domů.

Celkově se zúčastnilo 15 lidí, z nichž do cíle dojelo 12. Počasí bylo celkem ucházející. Celková délka trasy je 135 km, převýšení asi 2500 m.

Petr Kučera, CAO Děčín

POVRLY – obec horolezců

První doložitelná písemná zpráva o obci Povrly pochází z roku 1186. Dnes zde žije přesně 1217 obyvatel, včetně dětí a lidí v důchodovém věku. Kromě historických památek, fotbalového a zimního stadionu, kasina či koupaliště, můžou Povrly nabídnout ještě jednu zajímavost. Je to obec s pravděpodobně nejvyšší hustotou horolezců:

Míla Fróna Bělinová, Zdeněk Korňuta, Věra Kosová, Radka Krumplová, Olga Louvarová, Jiří Louvar, Ivan Málek, Světlana Pavlátová, Dalibor Pavlát, Miroslav Vaněk, František Žid... a samozřejmě guru nejvyšší - **Karel Bělina**.

Výčet rozhodně není kompletní, neboť k lezení si zde „přičich“ díky Bělinovi téměř každý..

Tomáš Mrázek vyhrál Světový pohár !!

Podle očekávání triumfoval **Tomáš Mrázek** i v posledním závodu sezóny v Kranji a stal se tak, jako první Čech v historii, držitelem Světového poháru ve sportovním lezení na obtížnost!

Ve slovinském Kranji neoponechal nic náhodě, porazil všechny soupeře a připsal si již čtvrté letošní vítězství. Jeho největší soupeř, Francouz **Alexandre Chabot**, skončil pátý.

Tomášovi se sice moc nepodařilo čtvrtfinále, ale do finálové osmičky už prošel ze čtvrté pozice. Tam již nenašel přemožitele. K loňskému titulu mistra světa si tak připsal další životní úspěch.

V kategorii žen vyhrála Rakušanka **Angela Eiterová**, **Tereza Kysilková** obsadila 26. místo.

Lepší už to snad ani být nemůže.

Redakce **CAO News** se připojuje k řadě gratulantů..

Na snímku **Tomáš Mrázek** v rozhovoru pro Českou televizi.

Foto © 2004 **Jiří Sika**, lezec.cz

Ahoj! Ráno v cukrárně!

To bylo v r.1975! Ale tady čas neběží! Až na několik drobností je vše původní dodnes. Jenom ceny šly jako lezení nahoru!

Letos na Silvestra slaví **Pepa Oud** šedesátku!

Tak teda v sobotu 1. ledna 2005: Ráno v cukrárně!

Pro toho, komu to není úplně jasné: - směr sever - Tisá!

Čao Jiří Petřini Petřík

V Srbské Kamenici otevřena lezecká stěna

Dne 4. 12. 2004 v 15 hod byla provozována umělá lezecká stěna na sále Zelené hospody (proti OÚ) v Srbské Kamenici. Cesty a bouldery stavěli Tomáš Svišť Píška a Kuba Novák.

Provozní doba
7-11. - 31:3. středa 16-20 hod, pátek a neděle 17-21 hod
1. 10. - 31. 10, 1. 4. - 30. 4. středa 16-20 hod, neděle 17-21 hod

Vstupné (orientační)

1 hod	12,- Kč; děti do 15-ti let 6,- Kč
více jak 1 hod	30,- Kč; děti do 15-ti let 14,- Kč
permanentka měsíční	180,- Kč; děti do 15-ti let 80,- Kč
permanentka platná 1. 10 - 30. 4.	800,- Kč; děti do 15-ti let 350,- Kč

K dispozici (v ceně): dětské úvazky, 4 Jitřičí lana, barhokly osazené expreskami

Petr Pátek

Kompletování průvodců

Mezi oblíbené kratochvíle některých horolezců patří tzv. kompletování průvodců. Jinými slovy, snaha vylézt na všechny věže podle toho kterého lezeckého průvodce. V Labském údolí zatím kraluje sběratelům vrcholů **Zdeněk Kropáček**, hodně jich má na svém kontě **Pavel Pavouk Černý** (chybí mu pouze několik málo vrcholů v sousedním Německu a v Dubských skalách) a snaží se i další – **Petr Laštovička**, **Pavel Buky Henke**, **Jan Jěna Paul**, **brí Nehasilové**..

Letos v září si dokončoval zdolání všech evidovaných objektů v průvodci Hruboskalsko II (tedy Přední Skalák, Maják a Kapelník) **Miroslav Bojsa Dědek** (na snímku). V sobotu 4. 9. 2004 vylezl společně s **Ládou Ťukem Skoblou**, **Tomášem Azbestem Flanderkou** a **Vaškem Stráským jr.** poslední známou nelezanou věž v centrální oblasti Skaláku. Skálu pojmenovali **VĚŽ CC KOUPÁK**, cesta dostala název **Čáry máry chyt vole VIIIc, RP VIII**. Má jeden kruh a vede v údolní stěně (nejlehčí směr na věž..).

Věž je z náhorní strany vysoká asi pět metrů, z údolní dvojnásob. Leží v oblasti Maják a v průvodci Hruboskalsko II (NH Savana 1998) je v mapě zakreslena na str. 236, pod č. 52 - Nepřístupná.

Další návštěva u Mr. Autsajda

<http://dagles.wz.cz/zihova.htm>

Dnes jsme pro vás vybrali, ze stránek **Jana Autsajda Puše**, kapitolku o lezcově utrpení:

„Jak známo, nejlépe si užijeme světa, trpíme -li. Ovšem na obrázku zachycená scéna v nás budí spíše rozpaky. Utrpení má být u všech účastníků stejného typu. A zde, mladý muž se vystavuje útrpnému právu zapařením v goráči, kdežto dívka volí chladovou deprivaci a zřejmě i dehydrataci. Takový přístup nevede k společnému prožitku a tím společné radosti! Tudy ne! Tudy cesta nevede!!!!“

S laskavým svolením webmastera **Mr. Jana Autsajda Puše**

Poslední slanění HO LOKO Liberec

13.-14.11.2004 v Jizerkách

Přes celkové sobotní pošmourno se zdravé jádro oddílu vydalo do Oldřichovského sedla naposledy slanit z Uhlířovy Čepice (viz foto):

Večer proběhla na Horochatě v Bedřichově poklidná zábava spojená s konzumací dvou sudů piva. Hudbu zajišťovali převážně nejmladší členové oddílu, tradičně zazněly oddílové bojové písně „Stánek u Johna deBilla“ a „Bába v Metru“.

HO LOKO Liberec najdete každý první čtvrtek v měsíci od 20:00 hodin v restauraci „Švihadlo“.

Tajemná minulost Pavoukova

Jak známo, většina pavouků nemá ráda chlad. Nemá ho rád ani Pavouk (občanským jménem **Pavel Černý**). Proto nám téměř vyrazily dech fotografie, které se jednoho dne objevily na našem redakčním stole od Jirky Petříka – je na nich Pavouk v Tatrách (!!) a ještě k tomu NA SNĚHU (!!!!).

-- Vysoké Tatry 1982 --

Zleva Jiří Petřík, Karel Merhulík a Pavel Pavouk Černý

Akce LIPOVÁ

„Ahoj kamarádi. Letos 12.-14.11. proběhl už třetí ročník akce „Lipová“, na které probíhá vyhodnocení lezeckého roku, ochutnávka Lipovského vína, prohlížení (promítání) fotek a letos poprvé promítání filmu Pamír 2004 - oba dva večery až do ranních hodin, některým víno zachutnalo natolik, že nemohli nad ránem ani trefit do pelišku.“

Abychom neseděli jen před plátnem, tak během dne (sobota i neděle) jsme prováděli výpravy do Brtnického a Kyjovského údolí, kde proběhlo osazení slaňáků na dva vrcholy. Jako třešnička na dortu se povedlo prostoupit druhým přelezem cestu po Němcích na Pašeráka a byl udělán prvovýstup údolní stěnou na Strážce Krkavčího dolu. Akce skončila v neděli kolem 15-té hodiny.“

Účastníci:

Ivan Náhlík, Jiří Svoboda, Jiří Chaloupka, Ára Chaloupková, Arleta Chaloupková, David Nehasil, Ilona Škálková, Jan Paul, Šárka Paulová, Milan Šafařík, Vláďa Nehasil

Vladislav Prcek Nehasil, HO Boletice

Erich Melzer - smutná vzpomínka

V černou neděli 11. listopadu 2001 vjela do protisměru dodávka, kde se čelně srazila s vozem **Ericha Melzera**. Erich na místě svým zraněním podlehl a vzal si sebou i svého věrného druha psa Montyho.

Pár týdnů před tím Erich do CAO News napsal:

„Každý kus skály má svoje kouzlo i cesta a ta k tomu i svoji myšlenku. A také každý lezec má svoji osobitost. Je tedy velice těžké dělat v těchto tématech nějaké pořadí, alespoň u mě...“

Jiří Chára

Poslední slanění CAO Děčín

Dolní Žleb 2004

Úvodem se trochu povídalo a nakonec se většina zúčastněných sešla pod společensky významnou věží Pivní kámen. Nahoru se část lidí dostala přeskokem, případně zdoláním cesty pod slaněním. Hodnotu výstupů podstatně zvýšila neuvěřitelná slizkost pískovce - jako ostatně téměř každý rok. Pivní kámen má naštěstí výjimku z pravidel - lze na něj lézt za všech okolností a jakýmkoli stylem. Nicméně bravura pohybu některých kamarádů byla až podezřelá - že by lezení za mokra nebylo až tak výjimečné ???

Následoval přesun na horolezeckou chatu a po úvodním osvěžení následovala oficiální část večera. Projev předsedy, přes celkově optimistický ráz, měl i výchovný náboj. Nicméně omezení pro pohyb v pohorách jen na prostor mimo postele nepůsobilo nijak rušivě a puristé se na spaní přezuli do lezeček. Byla rozdána čestná uznání za činnost v uplynulém období a dle jejich četnosti lze soudit, že náš oddíl se skládá výhradně z významných lidí, schopných v podstatě úplně všeho.

Ne, v pohorách do postelí opravdu letos ne...

Jako všechny akce i tato našla své kritiky:

Ano - na stránkách CAO News se vyskytují ženy. Ale zde nejsou k vidění! Je to snad podvod?

Nicméně večer pokračoval velmi úspěšně. Guláš byl výborný a piva dostatek - sto padesát litrů zlatavého Gambrinusu to jistilo..

Díky velmi kvalitní kytarové hudbě a kultivovanému zpěvu mnoha účastníků došlo čím dál častěji na tanec.

A přesně o půlnoci i na striptýz:

(**CENZUROVÁNO FBI**)

Všechno jednou končí - dokonce i žízeň. Takže po rozdělení zbytku piva a vyrovnání účtů se jelo domů...

Uvidíme příště...

Dolní Žleb 27.11.2004

Pro CAO News na vlastní oči viděl, vyfotil a vlastní rukou zapsal:

-- Petr Kučera --

Gratulace k narozeninám!

V úterý 14. prosince 2004 se dožívá krásných a úctyhodných 77. narozenin děčínský horolezec **Ladislav Ryska**, čestný člen ČHS (na snímku).

Láďa Ryska se stále ještě zotavuje po prodělané operaci, ale jakmile začne mluvit o běžkách, už mu svítí na tváři šibalský úsměv. Však si i chirurg po operaci stěžoval, že se přes jeho svaly nemohl ani pořádně dostat kam potřeboval..

Láďo, za všechny kamarády horolezce i známé Ti přeji co nejrychlejší úplné uzdravení a ještě hodně radosti z pohybu nejen na lyžích ale i na skalách!

Jiří Houba Chára, CAO Děčín

- HOROLEZECKÝ KLUB ROUDNICE -

POŘÁDÁ A ZVE NA VI. ROČNÍK BĚHU

LITOMĚŘICE – RADOBYL – LITOMĚŘICE

Kdy: Sobota, 18.12. 2004 od 13.00 hod.

Kde: V Litoměřicích, Horní Dubina 10 (vedle Jarošovy ul.) sídlo fy VOD-KA

Kdo: Ženy a Muži

Kudy: Start na Horní Dubině dolů směrem k Labi, dále kolem koupaliště a čističky odpadních vod, podél řeky do Žalhostic. Odtud turisticky značenou stezkou na vrchol Radobýlu – 399 m n.m. U kříže kontrola a stejnou trasou zpět na Horní Dubinu. Délka cca 10 km.

Prezentace: V místě konání závodu od 12 hod.

Nebo e-mail: Zdnemec@centrum.cz a K.Macas@vodka.cz

Startovné: 80,- Kč (Zajištěno pohoštění a ceny)

Více info: 608 976 665 (Z.N.) a 602 435 941 (K.M.)

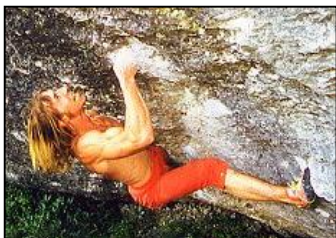

A po skončení běhu, asi v 15 hodin, začíná „Litoměřická Desítka“.

Jedná se o lezení na umělé horolezecké stěně stylem 10x nahoru a dolů na čas.

Přijďte si zazávodit nebo se jen tak pobavit!

Ticho po pěšině?

Thomas Willenberg z Německa (na snímku) prošel poměrně dlouhým obdobím masivní nedůvěry ostatních lezců ve vše, co měl údajně přelézt. Nevěřilo se mu hlavně v boulderingu, kdy nahlašoval jeden fantastičtější přeлез za druhým. A většinou v dosti vzdálených destinacích – Anglii, Austrálii nebo v Jižní Africe. Pak byl nějakou dobu relativní klid. Až letos nečekaně rozvířil stojaté vody lezení v Sasku. Společně s **Matthiasem Gäblerem** přelezli novou cestu na věž Drachenkopf, kterou ohodnotili stupněm XIIc (XI+ UIAA)!! Zpráva proběhla snad všemi lezeckými servery a najednou.. ..klid. Ticho po pěšině.

Pokud by to byla pravda, jednalo by se o vůbec první cestu této obtížnosti v celých saských pískovcích. Asi nám nezbude, nežli si počkat, co s navrženou klasifikací udělá čas..

Co nového v Jetřichovicích

Dvě novinky z Jetřichovic nám zaslal **David Nehasil**:

„Jelikož mám naordinováno postupné rozcvičování chromé nohy a přikázáno venčení rodinného psa, dostal jsem se do Jetřichovic. Po delší procházce jsem narazil na věž (qvak) a ona na něm kniha. Takže si poznamenejte další věž v oblasti Jetřichovice - je na rozhraní NP a CHKO.

Vylézt bylo zpočátku dosti krkolomné, ale pustilo to. Doporučuji opravdu suché počasí. Takže malý výřitek z vrcholové knihy:

Věž **KOCOUR**, slanění asi 7 - 8 m. **Stará cesta II.** Zdeněk Kropáček, D.Kropáčková, 27.6.2003. V SZ stěně traverz šikmo doprava a oblou hranou na vrchol.

Další cesty jen názvem: **Kocouří bál V., Prodloužená V., Kostelní schody IV. a Whiskas V.**

Je tam slaňák a nová kniha. Já měl po Kropáčkovice rodině první zápis :o) Další čekají!!!

Druhá změna oproti průvodci je u věže **Slimák**. Údolní cestu jsme lezli v roce 1994 jako prvovýstup a na začátku se do stěny nastupovalo z velkého balvanu. Dnes je onen balvan na kousičky v údolí o pár metrů níže. Sesuv je dle porostu staršího data, asi 2-3 roky. Takže si opravte popis oné cesty. Nejde se z balvanu, ale přímo stěnou. Možná je to i o něco těžší.

Přeji příjemné dny a hezké bloudění.“

Čauky Dáda

Tisá, L.P. 1910 - Berta, Hans, Karl...

Na historické pohlednici z Tisé je tehdejší Náměstí císaře Josefa s kostelem v pozadí..

Na jaře, Léta Páně 1910, už sice bylo hodně vrcholů v Tisé vylezeno, ale přesto se dalo objevit a pojmenovat nové věže.

10.4.1910 Janusovka - Karl Ullrich, Kurt Ullrich.

10.4.1910 Trůn - Karl Ullrich, Kurt Ullrich.

24.4.1910 Kurtovy věže - Kurt Ullrich, Karl Ullrich.

24.4.1910 Neuberova věž - Hans Neuber

14.5.1910 Tiská jehla - Hans Neuber

Pod velkou křížovatkou, před nynější autobusovou zastávkou, čepovala žatecké pivo paní **Ida Piewak**. Po ní, asi v roce 1910, hostinská **Berta Firbas**.

Jistě oblíbená štace po náročných výstupech.

(Na malém snímku vpravo Gasthaus Ida v Tisé.)

Po roce 1948 byl hostinec bohužel zbořen.

Jiří Petřík Petřík, Praha

ALPINIÁDA 2004 - DRYMIXTOOLING

Čertovy skály u Černolic

21. listopadu 2004

Výsledková listina

Poř.	Klub	Jméno	Příjmení
1.	CAO	Pavel	Černý
2.	Boletice	David	Nehasil
3.	HOSOHOPO	Václav	Hák
4.	HOSOHOPO	Štěpán	Nosek
5.	CAO	Jiří	Chára
6.	Tomtour	Tomáš	Beneš
7.	CAO	Milan	Šafařík
8.	CAO - žena	Zdeňka	Myšíková
9.	CAO - žena	Miluše	Palušová
10.	Tomtour	Josef	Kratochvíl
11.	CAO - žena	Ilona	Škállová
12.	ČAK	Jan	Šlechta

Družstva: **Muži** - 1.CAO Děčín, 2.HOSOHOPO, 3.Tomtour, 4.HO Boletice, 5.ČAK; **Ženy** - 1.CAO Děčín

Průběžné výsledky po 3 jednáních

Poř.	Klub	Jméno	Příjmení	Body
1.	CAO	Jiří	Chára	40
2.	CAO	Milan	Šafařík	38
3.	CAO	Pavel	Černý	32
4.	Boletice	David	Nehasil	29
5.	Tomtour	Tomáš	Beneš	25
6.	Řež	Vladislav	Rezek	25
7.	ČAK	Jan	Šlechta	23.5
8.	Tomtour	Josef	Kratochvíl	21
9.	Řež	Karel	Příbramský	17
10.	HOSOHOPO	Václav	Hák	14
11.-12.	Řež	Martin	Mach	13
11.-12.	HOSOHOPO	Štěpán	Nosek	13
1.	CAO	Ilona	Škállová	46
2.	Řež	Daniela	Krajíčková	28
3.	CAO	Zdeňka	Myšíková	16
4.-5.	CAO	Miluše	Palušová	15
4.-5.	ČAK	Petra	Silberová	15
6.-7.	Řež	Radka	Adamová	14
6.-7.	ČAK	Tereza	Šittnerová	14
8.	ČAK	Ester	Jánošiová	13

Družstva: **Muži** - 1.CAO Děčín 22, 2.ČAK 17, 3.Řež 15, 4.Tomtour 11, 5.HO Boletice 10, 6.HOSOHOPO 7;
Ženy - 1.CAO Děčín 22, 2.-3.ČAK a Řež 14.

Z historie

Černolické Čertovy skály jimiž prakticky začíná nebo chcete-li končí hlavní brdský hřeben, musely být v minulosti zcela zákonitě kultovním místem starých Bójů (0-800 n.l. na našem území). Nedaleký Bojov a Bojský potok jsou vzpomínkou na doby, kdy v cizině kvůli Bójům začali říkat Čechám Bohemia.

Vize

Středa 12. Března 2011:

8.00 Slavnostní zahájení Alpiniády v Peci pod Sněžkou, projev prezidenta Jaromíra Štětiny; dalších outdoorových senátorů (mj. děčínského senátora Jiřího Cháry); Reinholda Messnera, poslance evropského parlamentu..

10.00 Závod na Sněžku

Čtvrtek 13. Března 2011:

10.00 Rocking, Suché skály

12.00 Lyžařská 24 hodinovka, Obří důl

Pátek 14. Března 2011:

10.00 Mixtooling, Sněžné jámy

12.00 Lezecká 24hodinovka, Prachov

Sobota 15. Března 2011:

10.00 Rallye z Harrachova na Luční boudu

14.00 Závody psích spřežení

Neděle 16. Března 2011:

10.00 Luční bouda - Sněžka, Gundersenova metoda

16.00 Slavnostní zakončení Alpiniády, skialpinistické sjezdy Horských myslivců se zapálenými loučemi ze všech Krkonošských vrcholů, divadelní festival, erotická seznamka a pивní neděle ve Špindlerově Mlýně; po celou dobu Alpiniády vychází CAO News, ranní a večerní vydání..

Kandidatura

Při své kandidatuře do VV ČHS promluví o vizi Alpiniády a budu garantovat, že na rozdíl od jiných lezeckých branží nebudou prostředky čerpány z rozpočtu ČHS.

Zpětná vazba s pochvalou na závěr

Vliv tisku na účast v závodech je sociologicky signifikantní. Pod představou, že moje(-ůj) současná(-ý), budoucí milenka(-nec) se o mne dočte v prestižních časopisech strmě zvedá účast i výkonnost; z toho plyne, že CAO News a Everest je třeba rozšířit po celých Čechách až na Moravu!

Účastníci – zadní řada zleva: Pavel Pavouk Černý, Milan Šafa Šafařík, Jiří Houba Chára, Jan Červenáček Šlechta, David Dáda Nehasil; přední řada: Zdeňka Myšíková, Miluše Mili Palušová, Ilona Škállová.

Jan Červenáček Šlechta, ČAK Praha

Cestovatel Jindřiška

Krásný pohled z Egypta dorazil od **Jindřišky Řehákové a Přemka Miřijovského**:

„SHARM EL SHEIK, 17.11.2004, 30°C.

Za svitu baterek a ržání velbloudů vystoupali jsme na Posvátnou horu Mojžíšovu 2.285 m n.m., abychom si nafotili nádheru vycházejícího slunce..

Bundy a čepice jsme pak vyměnili za ploutve a šnorchl a tč. proháníme barevné

ryby v moři teplém 27°C!

Ze **SINAJE**, země narůžovělých hor a korálového moře, srdečně zdraví **Jindřiška & Přemek**“

Nové číslo Adventure

Kdo se chystá na Nový Zéland nebo na zimu do Skandinávie, ten si v časopisu Adventure přijde na své. Ostatní v čísle, tématicky věnovanému téměř výhradně Novému Zélandu, mnoho nenajdou.

Od příštího roku bude mít Adventure méně stránek, ale vyjde jedno číslo navíc – tedy 7x ročně. Snad změna přinese i obsahové obohacení..

Pavouk ve Španělsku vylezl 8a OS!!

Tak ještě jednou **Pavel Pavouk Černý**. Je to s ním občas těžké – vrátí se ze zájezdu a když se ho člověk zeptá, jaké to bylo, jen se zazubí pod vousy a maximálně připustí – dobrý to bylo.. Ještěže máme tajné špehy, informátory, agenty a dopisovatele. Nebýt jich, tak se ani nedozvíme, že Pavouk dal na **on sight 8a!!** Zpráva od našeho agenta RL 007 zněla:

Posílám čerstvý bonz na jednoho člena CAO Děčín. Tento nejmenovaný, černovlasý, vousatý, brejlatý, vysoký asketa z Bynova vylezl na našem zájezdu ve Španělsku 8a OS !!!!!!! Před tím dal ještě jedno 7c a jedno 7c+, taktéž OS. Od 7b+ dolů to bylo na OS všechno, takže s tím se ani nezabývám. To 8a bylo cca 40 m dlouhý a tak 20 m převislý. Dále pak ještě vylezl stylem RP 7c+/8a a 8a. Je to výkon, na který by byl pyšný ne jeden náš reproš. Svůj výkon okomentoval těmito slovy: "Vzhledem k tomu, že nemám sílu ani vytrvalost, jsem celkem spokojený"...

Agent **RL 007**

(Kromě vydařené série Pavouka, víme i o parádních kouscích dalších účastníků zájezdu - **Otíka Vaška** z Prahy, **Pitřse Laštovičky** a **Ríši Litochleba**. Více o velmi vydařeném zájezdu do Španělska, včetně fotografií, otiskneme v příštím C.Ns. *Pozn. redakce*)

Dvě třetí místa na 8a.nu

Aktuální stav (1.12.) na žebříčku nejlepších lezců na **8a.nu** zaznamenal další vylepšení pozic našich lezců:

Třetí místo ve sportovním lezení drží čerstvý vítěz Světového poháru **Tomáš Mrázek** a v žebříčku boulderistů vystoupal na třetí pozici **Rost'a Štefánek**.

Jubileja v měsíci prosinci

Kromě zmiňovaného **Ladislava Rysky** oslaví 77. narozeniny dne 7.12. i **Jan Bílek** z HK Děčín.

35. narozeniny oslaví **Jindřich Švihnos** z Benešova n/PL, který je správcem oblasti Labské údolí – pravý břeh.

Všem přejeme hojnost všeho dobrého.

-iš-

Mikulášský noční orientační běh

V pátek 3. prosince 2004 uspořádal KOB Děčín noční orientační běh v Ostrově u Děčína. Startovalo se v intervalech od 17:30 u restaurace „Pod Císařem“. Na trať vyběhlo 18 závodníků, z nichž pět závod nedokončilo.

Vítězem se stal **David Nehasil** z HO Boletice (na snímku) časem 75.25, druhý pak byl **Marian Kurus** (78.02) a pro bronzovou příčku si doběhla

Beatrice Patzeltová (82.53).

Další z horolezců skončil na 6. místě **Vláša Nehasil** a 10. **Petr Štěpán ml.**

Ilča Škálková, CAO Děčín

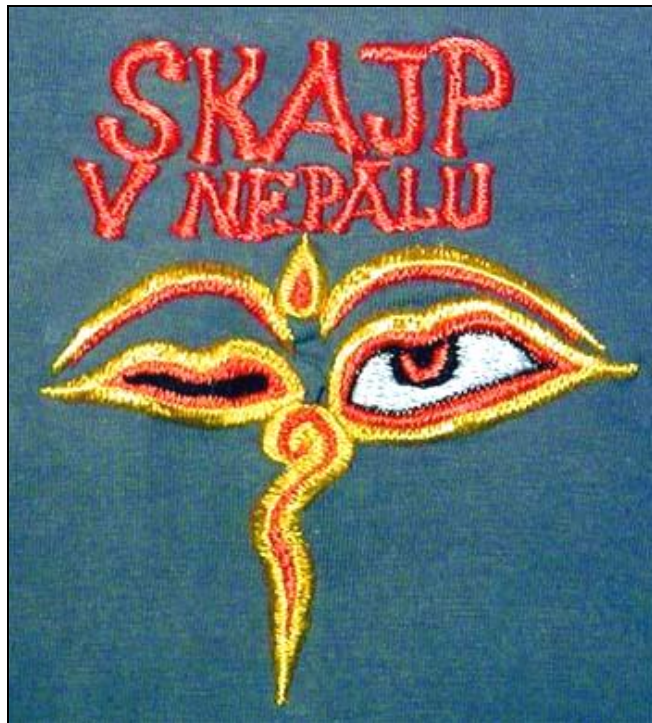
Návrat ztraceného syna (z Nepálu)

Lukáš Chalupický hlásí příchod:

... "Abys mohl vidět údolí, město, ostatní hory, skály a mraky. Hospodin vždy přikazoval svým prorokům, aby vystupovali na hory a z jejich vrcholu s Ním hovořili. Uvažoval jsem proč to dělá, a teď znám odpověď: Když jsme nahoře, všecko se nám zdá malé. Naše sláva a náš smutek ztrácejí význam. To, čeho jsme dosáhli, i to, co jsme ztratili, zůstává dole. Z vrcholu hory vidíš, jak je svět veliký a obzor široký."

...jsem právě dočetl Pátou horu, od svého oblíbeného P.Coelha a tahle Eliášova slova mne zaujala. Možná je to otřepané a známé, ale asi bych to dal jako motto či úvod.

Nebo spíše k "Nepálu" víc nemám co dodat :-)

(Nebojte, Tomáš se chystá poslat pár fotek i článek osobně. To abych nebyl slavnej pořad jen já sám...)

Lukáš Chalupický, SKAJP

Nu, a ještě něco pro Tomáše :o)

Beze slov. Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

PROSINEC 2004

- 4.12. **Libor Rebel Hroza**, AČALI Děčín
- 4.12. **Michal Mareš**, CAO Děčín
- 7.12. **Milan Šáfa Šafařík**, CAO Děčín
- 7.12. **Jan Bílek**, HK Děčín
- 10.12. **Lenka Cestrová**, CAO Děčín
- 11.12. **Vlastimil Domes**, CAO Děčín
- 13.12. **Jiřina Mišítková**, CAO Děčín
- 14.12. **Ladislav Ryska**, čestný člen ČHS
- 17.12. **Michal Karel Železný**, Děčín
- 19.12. **Jindřich Švihnos**, Benešov n/Pl.
- 23.12. **Táňa Tanita Hrabánová**, CAO Děčín
- 26.12. **Petr Pichin Jicha**, CAO Děčín

**Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme
– ať máte život jako sen, ať víte jak si užít den.**

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 26.12. **Vánoční běh na Sněžník**. Stadion Lokomotiva, start v 10:00
 - 26.12. **Vánoční Bořeň**. XV. ročník. Vlakem ráno v 7:56 z Děčína rychlíkem R 690 Valdštejn do Bíliny Kyselky (možno přistupovat po trati), lezení na Bořni, odpoledne posezení v restauraci v Kyselce s cestovním vánočním stromečkem a malými dárky.
 - 31.12. **Oslava Silvestra 2004 – 2005**.
 - 1.1. **Nový rok 2005** – kde jinde, nežli ve skalách..
 - 8.1. **Tajná trestná výprava CAO Děčín**. Kam? No to se přeče neříká :o))
- leden **Boje o Horám zdar!**

That is Circulation, isn't that?...

V příštím čísle CAO News

- Přineseme žhavé novinky ze závěru roku 2004
- Nahlédneme do výsledků a zákulisí bojů v Alpiádě 2004
 - Podíváme se mezi první lovce H.Z. & B.H. (neboli Horám zdar & Berg Heil 2005)
- Možná se vypravíme na dobrodružnou cestu do Nepálu
 - Zjistíme, zda se již urodily nějaké nové cesty
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 5.1.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Tak ještě telegraficky:

- Nejprve jedna smutná zpráva - ve čtvrtek 18.11.2004 zemřel ve věku 81 let jeden z průkopníků horolezectví u nás - **František Kutta**..
- **Jiří Kudrna Kudrnáč** a **Milan Littlebadman Špatenka** odjeli začátkem prosince do Hintertuxu na první pořádnou lyžovačku..
- Těsně před uzávěrkou vyrazila do Krkonoš děčínská skupina účastníků Alpiády na její poslední disciplínu – dvoudenní přechod Krkonoš. **Jiří Chára** se do bojů o první místo kvůli stěhování zapojit nemohl. Jisté vítězství má zatím v ženách jenom **Ilona Škálková** z CAO Děčín..
- Šéfredaktorka lezeckého časopisu EVEREST **Lída Veselá** odlétla 2.12. na cestu do Brazílie..
- Po odluce, způsobené lezeckými prázdninami v Thajsku, se opět ozval **Matěj Holub**, který pokračuje se svým soukromým výzkumem na cestě kolem světa..

Slovo závěrem..

Prosincové číslo uzavřelo již šestý ročník života CAO News. Opět přibýlo lidí, kteří byli ochotni se s ostatními podělit o své zážitky ze života horolezce. Někdy to bylo o cestách pro jiné nedosažitelných, jindy zase o těch úplně nejjednoduchých. Jedno ale tyto cesty měly společné – jejich aktérům přinesly radost. A články, fotografie nebo jen malé zprávičky z nich, zase třeba inspiraci a potěšení těm druhým.

Všem, kteří do časopisu přispěli, veliký dík a moc se těšíme na další spolupráci!!!

Až tedy budete balit cestovní batoh, třeba na novoroční výstup, nezapomeňte přibalit i reportérský zápisník...

Veselé vánoce a šťastný Nový rok 2005!

Za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

NOVOROČNÍ SCHŮZKA PROBĚHNE VE STŘEDU 5. LEDNA 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

VÝHODNOCENÍ ROKU 2004 A JINÉ PŘÍJEMNÉ ZÁLEŽITOSTI ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

